

Lovforslag nr. L 247. Fremsat den 24. maj 1989 af Glistrup (FP), Aage Brusgaard (FP), Mogens Elvensø (FP), Annette Just (FP) og Jane Oksen (FP)

Forslag

til

Lov om offentlige besparelser på udlændinge

Justitsministeren udviser personer uden dansk indfødsret, såfremt den husstand, hvortil de hører, belaster de danske offentlige kasser i

væsentligt omfang, medmindre sådan udvisning uomtvisteligt strider mod juridisk bindende folkeretlige forpligtelser.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Efter 29 års Folketings-fråderseri med offentlige udgifter er Danmarks situation nu så katastrofal, at lovgivningen på næsten alle samfundsområder må udformes efter, hvordan det offentlige sparer udgifter.

Der skal nemlig nås to mål samtidig:

- a. Den opståede statsgæld – over 400 mia. kr. – skal afvikles med renter og renters rente, og
- b. skatteplyndringen skal lattes drastisk. Det sker alene ved at nedsætte de offentlige udgifter tilsvarende.

På grund af gældende skatte- og restriktionsågs ekportorer vi i stadigt stigende tempo vore egne visionære hjerner (især unge og/eller dynamiske), som skulle øge den danske velstand, mens mere og mere af provenuet af de ubærlige skatteplyndringer kastes bort til den stadigt stigende import af bekvemlighedsflygtninge, der ankommer frit og ofte med rutfly, blandt andet fra den muhamedanske verden, hvis kultur er os så fjern (se bilag 12). Som specificeret i bilag 1 var udgiften i 1988 ca. 13 mia. kr., og den stiger hvert år (p.t. med mellem 1 og 2 mia. kr. om året).

Fremskridtspartiets fremmedpolitik dirigeres af disse finanspolitiske nødvendigheder. Ophavsmænd til nærværende lovforslag er derfor ikke de forslagsstillende fremskridtsfolk, men derimod de gammel-partier, som i mere end et kvart århundrede har ført stemmekøbspolitik ved at forøge de offentlige udgifter langt ud over landets økonomiske formåen.

Når Danmark som følge deraf i stadigt stigende tempo synker dybere og dybere i bankerot-afgrunden, må ét sparesynspunkt blandt mange være: De stærkt beskårne offentlige udgifter, Danmark i de kommende år får råd til, må først og fremmest reserveres til landets egne børn. Denne retfærdighedsgrundsætning stemmer med god international tradition om, at fremmede ikke skal ligge værtslandets skattebetalere til byrde. Når danske har været i for eksempel Schweiz eller USA, har de måttet rejse hjem, når der blev knapt med arbejde. Fordi Schweiz og USA først og fremmest forbeholder egne landsmænds førstefødselsret til egne arbejdspladser.

Det tilfældige udpluk fra folkeoceanerne af pakistanere, tyrkere, marokkanere, jugoslavere osv., som er kommet til Danmark, har selvsagt ikke noget rimelighedskrav på anderledes behandling. De har fået deres – efter deres hjemlige standarder – fyrstelige aflønning for det arbejde, de i sin tid blev engageret til. Men at de fik den danske lillefinger, berettiger dem selvsagt ikke til at gribe hele den danske hånd og blive siddende ved det danske spisebord generationer frem i tiden, uanset at forholdene har ændret sig.

Det er forloren selvgladhed, når samfundets »pæne« støtter siger, at Danmark har råd til at betale til de helt fremmede, men at danskerne ikke som enkeltpersoner af egen pengepung frivilligt skal dokumentere redbon økonomisk gavmildhed. Folketingsflertallet udsender for andre folks penge invitationer til, at tusinder og atter tusinder for en helt tidsubegrænset fremtid kan prinse sig som gratister, der bruger løs af det danske produktionsresultat og af, hvad vi låner i udlandet. Denne politik fra den sammensvejsede blok af landets andre partier er en af de stærkeste enkeltfaktorer, som truer med økonomisk at nedslide Danmark til en af det 21. århundredes fattiggårde.

Naturligvis kan Danmark ikke med fornuft være sig selv nok i verden af i dag. Endsige i verden af i morgen. Men under alle omstændigheder er de internationale forbindelser så righoldige og varierede, at der ikke kan fremføres nogen som helst vægtig argumentation mod nærværende lovforslag ud fra, at dets vedtagelse skulle gøre Danmark til et lukket, degenererende stagnationssamfund.

Landets magthavere har imidlertid af egen bekvemmelighedstrang valgt at forsimple fremmedebatten sådan, at de katastrofretuende kendsgerninger undertrykkes, mens magthaverne i stedet alene betjener sig af aldeles ubeføjede skældsord om, at fremskridtsfolk skulle være befængte med racisme, udlændingehad, hårdhertethed, egoisme og umenneskelighed.

For at få flest mulige med i en saglig debat skal det derfor med syttommersom slås fast, at disse letbenetheder er helt ved siden af. Fremskridtspartiet ønsker ved drøftelse af alle anliggender at sætte sagligheden i højsædet med fuld fordomsfribåren respekt for

hvem som helst – Loke såvel som Thor – så debatten går på argumenternes styrke og ikke på, hvem der fremfører argumenterne.

Heraf følger, at vi ikke respekterer noget som helst helligko-tabu, men erkender livets realiteter. Og her er der afgrunde til forskel mellem folketingspolitik om, at Danmark skal huse for eksempel 50.000 svenskere, tyskere og polakker og så Ninn-Hansens lov fra 1983 om, at nu begynder vi med at lade 50.000 muhamedanere Hellig-Krig-belemre vort lille land.

Bilag 2 er et af de få eksempler på et sobert debatindlæg fra den helt dominerende Ninn-Hansenske danskhedsprisgivningsslattehed.

Hvor mange der nu opholder sig i Danmark fra helt fremmede kulturkredse, ved ingen. Af forskellige årsager er registrering og statistikføring særdeles mangelfuld på området. Men enhver, der færdes rundt i det danske samfund, kan umiddelbart se og høre, at tallet har været i eksplosiv stigning siden 1983-lovens gennemførelse. For at undgå, at denne bliver en forbandelse for de kommende danskergenerationer, må Folketinget derfor nu foretage en kraftig opbremsning. I den igangværende udvikling er nemlig indbygget stærk acceleration hen imod, at danskhedens overlevelse i Danmark går tabt (jf. nærmere bilag 4–12).

Når Danmark er asylstat, skal det være, som vi gjorde det i perioden efter 5. maj 1945: Det offentlige opgave er alene at sørge for, at flygtningene kan opretholde livet uden tortur eller mishandling på grund af deres race, religion eller politiske overbevisning.

Vil enkelte danskere behandle dem bedre, må de selv af egen lomme frivilligt betale for det. Det kan aldrig være en opgave for de danske, der ikke ønsker det, at blive tvunget til at betale herfor. Det er helt vildt med flygtningeintegrationsudgifterne, hvor man vil lære iranere m.fl. at tale dansk, uanset at meningen vel er, at de efter kortere tid skal vende tilbage til deres fædreland. Dette må i al fald stå klart nu, da vi er kommet op på det horrible tal af ca. 22.100 flygtninge (se justitsministerens svar af 29. januar 1988, Folketingstidende 1987–88, 1. samling, forhandlingerne sp. 6248 f).

Over for hetzkampagnen om, at udlændinge tortureres, når de vender tilbage til deres hjemland, bemærkes dels, at så kan de rejse andetsteds hen, og dels, at Danmark alligevel ikke kan hindre alverdens ondskab eller blot begrænse den. I øvrigt har justitsministeren for nylig oplyst, at der intet tilfælde foreligger dokumenteret, »hvor hjemvendte asylansøgere er blevet udsat for forfølgelse med baggrund i de forhold, der har foreligget for danske myndigheder ved deres stillingtagen til asylansøgningen« (se Folke-

tingstidende 1987–88, 1. samling, forhandlingerne sp. 6247 f).

Hvad lovforslagets økonomiske konsekvenser angår, bemærkes, at det rige Vesttyskland ifølge lov af 28. november 1983 havde råd til at give en kontant skrub-af-præmie til de fremmedarbejdere, som rejste hjem i de første 9 måneder af 1984. Fremskridtspartiet har tidligere været inde på at importere tanken til Danmark (se forslag til folketingsbeslutning om økonomisk bidrag til hjemsendelse af fremmedarbejdere og deres familier, B 44, jf. Folketingstidende 1984–85, forhandlingerne sp. 3308–3325 og tillæg A sp. 1651–1654), men er på det mere fremrykkede sygdomsstadium, som den forarmede danske statskasse nu er kommet ud i, af den formening, at tanken ikke i øjeblikket kan komme på tale, og henviser i øvrigt herom til bilag 3. Men selvfølgelig kan det blive nødvendigt for Justitsministeriet at købe en togbillet for at undgå store fremtidsudgifter for offentlige kasser.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte dele

Udvisningskompetencen

For at få ensartet praksis over hele landet skal det ikke være nogen kommunal opgave at udtage dem, der skal udvises. Den centralmyndighed, som skal forvalte opgaven, skal være en minister, som direkte kan komme til at stå skoleret i Folketinget og dets udvalg, hvis han for eksempel findes at have set for flot på de offentlige udgifter.

Personkredsen

Som kriterium for, om man er omfattet af loven, bruges, at vedkommende ikke har dansk indfødsret. Det giver en klar skillelinie, og i forhold til de andre lande kan det jo også være (næsten) umuligt at blive af med folk, som vi selv har givet indfødsret i Danmark. Forslagsstillerne håber, at folketingsflertallet i de kommende år vil blive mere tilbageholdende med at tildele dansk statsborgerskab til mennesker, som må befrygtes at komme til at tynde på de danske offentlige kasser, så landet må sørge dårligere for sine egne borgere. De samme penge kan jo ikke bruges to gange.

Omvendt kan Danmark selvfølgelig have internationale forpligtelser, som umuliggør udvisning af visse udlændinge (eksempelvis EF-regler, nordiske samarbejdsaftaler og flygtningekonventionen).

Den nye udvisningsadgang er begrundet i selvforsvar for dansk økonomi. Den erstatter derfor ikke de i øvrigt bestående udvisningsmuligheder som bistandslovens § 4 (bilag 13 og 14) og udlændingeloven, men supplerer dem.

Væsentlig skatteyderbelastning

Ved vurderingen af det foreslåede væsentligheds-kriterium, som er afgørende for, om en given fremmedarbejderfamilie skal udvises eller ej, må der ses på de offentlige kasser som helhed. Det er selvsagt reelt ikke afgørende, om det er socialvæsenets, Arbejdsministeriets konto, retsvæsenet, undervisnings-sektoren, boligområdet eller en sjette eller syvende afdeling af de betrængte skatteyderes kasse, som særlig drænes i det enkelte tilfælde (se herved bilag 1 og 2).

Bilag

- Bilag 1: Skatteyderudgifter til de fremmede 1988.
- Bilag 2: Ekstraktafskrift af artikel i Fyns Stiftstidende den 24. september 1984 vedrørende tilpasningsvanskeligheder for tyrkere m.fl.
- Bilag 3: Notat om vesttyske skrub-af-præmier.
- Bilag 4: Notits i Berlingske Tidende den 26. januar 1988 om antallet af fremmede i Danmark.

Bilag 5: Ekstrakt af artikel af Danmarks førende befolkningsteoretiker, universitetsprofessor Poul Christian Matthiessen i Sparekasseforeningens blad (november 1988) om forventet udvikling af antallet af tyrkere m.fl. i Danmark.

Bilag 6: Artikel i Jyllands-Posten den 5. juli 1988 («Flere fremmede til Danmark»).

Bilag 7: Artikel i Jyllands-Posten den 1. oktober 1988 («600 flere flygtninge end sidste år»).

Bilag 8: Professor Ole Hasselbalchs indlæg i Jyllands-Posten den 11. februar 1989 og i Danskeren, december 1988 (ekstraktafskrift).

Bilag 9: Eduardo Farahs bedømmelse af fremtidsudviklingen.

Bilag 10: Ib Hoffmeister i Berlingske Tidende den 29. november 1988 (ekstraktafskrift).

Bilag 11: Dr. med. Johannes Clemmensens indlæg i Jyllands-Posten den 2. april 1989 (ekstraktafskrift).

Bilag 12: Ib Hoffmeister i Berlingske Tidende den 29. marts 1989 (ekstraktafskrift).

Bilag 13: Bistandslovens § 4.

Bilag 14: Socialminister Aase Olesens artikel i Jyllands-Posten den 11. november 1988.

Bilag 1

Skatteyderudgifter til de fremmede 1988

I. Personer under integration (18 mdr. fra asylgodkendelse)

Kontanthjælp ifølge bistandsloven	920
Sprogundervisning	204
Boligindskud	68
Husleje	155
Institutionsydelse	67
Socialrådgiverbistand	37
Politi, domstole og fængsler	60
Arbejdsløshedskasser, AF-indsats	62
Videregående uddannelser	32
I øvrigt	400

II. Andre fremmede

Socialbistand og arbejdsløshedsunderstøttelse	2.607
Familiesammenføringer, admini-	

stration, institutioner, sundheds-	
sektor, boliger, skole, anden ud-	
dannelse, tolkebistand, politi,	
domstole, fængsler, fritidsaktivite-	
ter, biblioteker, indvandrerblade,	
Danmarks Radios propaganda	
osv., osv., osv.	8.500
I alt	<u>13.112</u>

Opstillingen omfatter folk, som er kommet til Danmark inden for de sidste 20 år, og som ikke hidrører fra Vesteuropa, Nordamerika, Australien eller New Zealand.

Beløbenes størrelsesorden er uomtvistelig, men nøjagtige talangivelser har ikke kunnet opnås, da myndighederne også på dette område nægter at fortælle sandheden til befolkningen. Udgiftsposterne stikkes af vejen alle mulige og umulige steder i de offentlige regnskaber.

MOGENS GLISTRUP

**Ekstraktafskrift af artikel i Fyns Stiftstidende
den 24. september 1984**

Hatice Korkmaz har boet i Danmark i 9 år. Ibrahim Kütük har boet i Danmark i 10 år. Ni-met Temel har boet i Danmark i 11 år.

Ingen af dem taler et dansk, der er umiddelbart forståeligt. De har svært ved at udtale ordene korrekt og sætte sætningerne rigtigt sammen.

Når man ikke kan læse og skrive på sit eget sprog, er det næsten uoverskueligt at skulle lære et nyt.

Alle kender historien om gæstearbejderne, der kom til Danmark. En stor del af dem – i Odense op mod halvdelen – går nu rundt på gader og stræder midt på dagen, fordi der ikke er mere arbejde til dem.

I Odense Kommune kender man de langtidsledige tyrkere. De kommer ind og får et arbejdstilbud i syv måneder. Et par år efter står de der igen. Og sådan kan det fortsætte i årevis.

I et forsøg på at bryde den onde cirkel prøver kommunen i samarbejde med AOF i denne tid en ny form for arbejdstilbud, der også rummer

danskundervisning: 32 tyrkere (25 kvinder og 7 mænd) og 16 danskere (alle mænd) arbejder sammen i stadsgartnerens afdeling, det vil sige, at de vedligeholder kommunens grønne områder. Men mens danskerne arbejder otte timer om dagen, arbejder tyrkerne kun fire timer. Resten af dagen undervises de i dansk på AOF-Centeret på Hunderupvej. Arbejdstilbudet omfatter i øvrigt også lærerne, der ligeledes er arbejdsløse.

Arbejdstilbudet slutter i begyndelsen af november. Arbejde tør de knap håbe på at få, selv om Arbejdsformidlingen har lovet at gøre en ekstra indsats for dem.

Men arbejdstilbudet har også en bagside, især for kvinderne. De føler sig generte, når de står og hakker ukrudt til offentlig beskuelse.

Man får dårlig ryg af at gå og hakke hele tiden. Det er ikke arbejde for kvinder, siger Hatice Korkmaz, og kvinderne på kurset samtykker.

Bilag 3

Notat om vesttyske skrub-af-præmier

Den vesttyske ordning med skrub-af-præmier til udlændinge, som frivilligt vil rejse, er velegnet til at tage med ind i argumentationen, men uegnet som direkte forlæg for Danmark. Især af fire grunde:

- a. De fremmedarbejdere, som ikke ønsker at forlade de danske velfærdsorgier, kan blot lade være med at benytte reglen.
- b. Tilskud til fremmedarbejdere, der vil rejse, vil være en ny statsudgift. Det har det rige Vesttyskland råd til, men ikke den fattige danske statskasse.
- c. De tyske regler viser, at det er uendelig svært at afgrænse kredsen, uden at man kommer

ud i et enormt frustrerende tovtrækningsbureaukrati om, hvem der skal have lov til at få pengepræmien.

- d. Udbetalingsordningen vil hurtigt komme i offentlig miskredit, når der dukker det ene tilfælde efter det andet op i aviserne, hvor fremmedarbejderen har brugt pengene helt anderledes, end man som naiv forslagsstiller har forestillet sig. Narkofinansiering, kvindedøb, etablering i andre vesteuropæiske lande for endnu større fremmedarbejderfamilier er nogle af de umiddelbart forudselige måder, hvorpå de danske skatteyderpenge vil blive investeret.

MOGENS GLISTRUP

Bilag 4**Notits i Berlingske Tidende den 26. januar 1988**

132 afghanere, 163 argentinere, 2.608 polakker, 14.614 tyrkere og 7.889 briter.

Tallene er hentet fra Direktoratet for Udlændinges geografiske oversigt over fastboende, ikke-nordiske udlændinge med opholds- og arbejdstilladelse her i kongeriget.

Dertil skal lægges omkring 50.000 statsborgere fra nordiske lande, der frit kan slå sig ned uden tilladelse, oplyser Frederik Schydt fra Direktoratet for Udlændinge.

Her vil man fra og med i år forsøge at få en mere præcis oversigt over udlændingenes antal i Danmark. I de nu offentliggjorte tal er indeholdt en række udlændinge, der allerede er blevet danske statsborgere. Og børn under 18 år er

kun regnet med, hvis de ikke har fast bopæl hos forældre.

Alt i alt er antallet af udlændinge med opholdstilladelse steget med godt 10.000 i løbet af 1987, så der nu er 82.530 i denne kategori. Udlændinge fra EF-lande udgør en fjerdedel.

Tyrkiet er topscorer på listen med 14.614 - dertil skal så lægges 8.000-9.000 børn.

Flytningesituationen præger de nye tal. Antallet af udlændinge fra Sri Lanka er for eksempel fordoblet på et år. Frederik Schydt henviser til, at mange mandlige flygtninge fra Sri Lanka i første omgang efterlod ægtefælle og børn hjemme. De nærmeste pårørende hentes ofte til Danmark senere ved hjælp af familiesammenføringsreglerne.

**Ekstrakt af artikel af professor Poul Christian Matthiessen i
Sparekasseforeningens blad (november 1988)**

Mens danske kvinder i årene 1975-78 i gennemsnit havde 1,7 levendefødte børn, havde den pakistanske kvinde godt 7 børn. For den tyrkiske og jugoslaviske kvinde var det henholdsvis 4,5 og 2,5 børn. Selv om kvinderne fra de tre lande oplevede en stærkere nedgang i fødselsniveauet fra 1975-78 til 1982-84 end danske kvinder, så fik de i anden periode stadig langt flere børn end danskerne. Antallet af børn pr. kvinde er nu tre gange højere blandt pakistanske kvinder, mens de tyrkiske kvinder føder næsten 2½ gange flere børn end danske kvinder.

Mange pakistanere er blevet naturaliseret, d.v.s. at de har erhvervet dansk statsborger-

skab, hvorfor de ikke længere medregnes som pakistanske statsborgere. Alene fra 1980 til 1986 drejede det sig om mere end 2.000 pakistanere. I sammenligning med pakistanere er det kun et lille antal tyrkere, som har erhvervet dansk statsborgerskab.

Disse naturalisationer betyder, at statistikken over antallet af udenlandske statsborgere undervurderer det reelle antal udlændinge. Man aflægger jo ikke nødvendigvis sin oprindelige kultur og levevis, fordi man skifter statsborgerskab. På den anden side kan der heri ligge en tilkendegivelse af, at man ønsker at blive dansk.

Bilag 6

Artikel i Jyllands-Posten den 5. juli 1988:

Flere fremmede til Danmark

82.530 voksne udlændinge havde pr. 1. januar 1988 opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. Det er en stigning på 14 pct. i forhold til samme tidspunkt året før, fremgår det af en statistik fra rigspolitichefens årsberetning.

Hertil kommer 23.130 personer fra de øvrige nordiske lande. De falder uden for statistikken, fordi de automatisk har tilladelse til at bo og arbejde i hele Norden.

De i alt 105.660 udlændinge repræsenterer flere end 70 forskellige nationer.

Den største enkeltgruppe består af tyrkere med 14.614 personer. På andenpladsen ligger Norge med 9.862 personer tæt fulgt af Sverige, der har 8.268 statsborgere med fast bopæl i Danmark.

Fordelt efter større geografiske områder ser tallene således ud:

Det øvrige Norden	23.130
EF-landene	21.440
Øvrige Europa	25.858
Asien	21.631
Afrika	4.104
USA og Canada	4.866
Øvrige Amerika	1.692
Australien og New Zealand	588

Endelig havde 2.351 statsløse udlændinge fast arbejds- og opholdstilladelse i Danmark på opgørelsesdatoen den 1. januar.

Asylansøgere, som endnu ikke har opnået status som flygtninge, er ikke med i statistikken. Det samme gælder børn under 18 år, der har bopæl hos forældrene.

**Artikel i Jyllands-Posten den 1. oktober 1988:
600 flere flygtninge end sidste år**

Mere end halvdelen trodsede det danske indrejseforbud og kom ind i landet uden tilladelse. Resten havde enten visum eller kom fra lande, hvorfra der ikke er visumtvang.

I de tre kvartaler har knap 2.000 fået politisk asyl, men direktør Frederik Schydt understreger, at en del af dem kom til Danmark allerede sidste år.

Sagsbehandlingen tager i gennemsnit to til tre måneder, og mange af de 3.200 asylsøgere fra i år venter stadig på en afgørelse.

Næsten 1.000 blev afvist ved grænsen, fordi de havde gjort ophold i et land, som Danmark anser for sikkert.

Asylsøgere, der kommer fra lande, som ikke har underskrevet Genèvekonventionen om politiske flygtninge, får automatisk lov til at blive i Danmark, mens deres ansøgning bliver behandlet.

Af 1.500 asylsøgere, som rejste legalt ind på visum, var knap halvdelen pårørende til flygtninge, der allerede har asyl i Danmark. Efter ankomsten bad de om asyl.

**Indlæg af professor Ole Hasselbalch
i Jyllands-Posten den 11. februar 1989 og i Danskeren,
december 1988 (ekstraktafskrift)**

Ifølge de tilgængelige oplysninger var der ca. 4.000, som opnåede asyl i 1988, og 799, som opnåede familiesammenføring med allerede herværende asylanter. Herudover blev der foretaget 6.197 familiesammenføringer med andre – langt de fleste på grundlag af ægteskab. Hovedparten af disse familiesammenførte skønnes at komme fra overbefolkningsramte lande. Kun Vorherre ved, hvor mange der er kommet på andet grundlag. Antallet af »gæstearbejdere« med familie er imidlertid mangedoblet siden

gæstearbejderstoppet i 1972. Til hvilket absolut tal, vi er nået, vides dog som bekendt ikke på grund af statistikkens mangelfuldhed. Men tallet er i al fald langt større end antallet af flygtninge. Berlin er i dag den fjerdestørste tyrkiske by. Udlændinge udgør i dag ca. en fjerdedel af Frankfurts befolkning – ved årtusindskiftet antages de at ville udgøre halvdelen. Herhjemme udgør antallet af indvandrerbørn visse steder på Vesterbro og Nørrebro i dag 35–40 pct.

Den danskigtede forfatter Eduardo Farah skriver:

»I år 1900 blev der for hvert barn født i Vesteuropa også født et barn i de islamiske lande. I dag bliver der for hvert barn født i Vesteuropa født 10 i vore islamiske nabolande. Om 25-30 år vil forholdet være 1:20. I begyndelsen af næste århundrede vil befolkningstallet i Nordafrika og Mellemøsten overstige Europas - og det vil vel at mærke være en befolkning, som er langt yngre end Europas. Europa vil derfor i forhold til disse områder komme til at virke som et dragende tomrum.

I dag er fødselsraten i alle europæiske lande på nær Irland for lille til at sikre befolkningstallet. Hver kvinde får i gennemsnit kun mellem 1,3 og 1,9 børn, hvor der skal ca. 2,1 til at fastholde befolkningstallet. Det betyder, at hver generation vil blive mellem ca. 10 pct. og 40 pct. mindre end den foregående.

Denne proces kan illustreres med tal fra dansk statistik: Det gennemsnitlige fødselstal pr. kvinde er her nede på 1,5, hvilket betyder, at hver ny dansk generation vil være 30 pct. mindre end den foregående.

I 1960'erne havde Vesteuropa brug for arbejdskraft, så man indbød eller accepterede omkring 1 million arbejdere fra islamiske lande som arbejdskraft. Det var hovedsagelig unge

mænd, der pludselig kom til at opleve en dramatisk stigning i levestandard. Selv sammenlignet med en velstående person i deres egne landsbyer i hjemlandet. De underrettede deres slægtninge og venner for at få dem til at følge efter, hvilket de gjorde i stort tal.

I de vesteuropæiske lande er der lovgivning, der tillader familiesammenføring, indvandring og modtagelse af flygtninge. Disse love er blevet udnyttet både legalt og illegalt så vidt, at det nu må skønnes, at sådanne indvandrere i Vesteuropa i dag andrager mere end 12 millioner, hovedsageligt yngre mennesker med familier med 4-6 børn. Det svarer til 3,5 pct. af det samlede befolkningstal, men til en langt større procentdel af børnene. Og eftersom der hvert år ankommer yderligere 700.000-800.000, svarer den årlige tilvækst (børn plus indvandrere) til omkring 25 pct. af den samlede årlige tilvækst i Vesteuropa. De fleste indvandrere kommer fra lande som Pakistan, Tyrkiet, Marokko og Algeriet, hvor de tilsammen 217 millioner mennesker får 8,7 millioner børn om året mod Vesteuropas 3,9 millioner.

Den europæiske egenbefolkning vil komme til at udgøre mindre end halvdelen af alle nyfødte inden for 20 til 40 år.«

**Indlæg af Ib Hoffmeister i Berlingske Tidende den
29. november 1988 (ekstraktafskrift)**

Flertallet af den danske befolkning er principielt for så vidt ligeglade med, om de fremmede benævnes som flygtninge eller indvandrere. De koster stort set samfundet det samme. De fleste kommer til den danske grænse under påskud af at være flygtning og beder om asyl, men hvad flygter de fra og hvorfor? I Danmark er der aldrig foretaget nogen undersøgelse over, hvor mange af asylsøgerne der opfylder FN's krav for at blive anerkendt som flygtning. Det er der derimod i Vesttyskland, som er blevet præsenteret for langt det største antal asylsøgere i Vesteuropa. En undersøgelse offentliggjort i august 1986 viste, at kun 16 pct. af asylsøgerne opfyldte kravet. En helt ny undersøgelse fra oktober 1988 viser, at kun ca. 9 pct. opfylder FN's krav, oplyser indenrigsminister Zimmermann. Baden-Württembergs ministerpræsident Lot-har Späth udtaler samstemmende: »Det ville være mere anstændigt og humanitært at blokere for asylsøgere ved grænsen, 90 pct. af dem har alligevel ingen chance for at opnå asyl«. Det kan

hertil bemærkes, at Danmark i årevis har givet asyl til fire-fem gange flere end dem, der opfylder betingelserne for at få det.

Per Stig Møller skriver i sin artikel: »Vi kan og skal ikke modtage flere flygtninge, end vi økonomisk og nationalt kan klare«. Men vi ved blot ikke, hvor mange vi kan tage imod, når regering og Folketing ikke oplyser om størrelsen af de samlede udgifter og heller ikke oplyser, hvor stor befolkningstilvæksten af de fremmede bliver fremover. Vibeke Storm Rasmussen fra Socialdemokratiets Indvandrerudvalg udarbejdede en rapport over, hvor mange fremmede der ville være i Danmark i år 2000. Tallet var beregnet til 400.000, hvorefter rapporten blev fejlet ind under gulvtæppet, og jeg er lige ved at tro, at VSR fik samme tur. Det gik heller ikke bedre for Administrationsdepartementets rapport fra oktober 1988. Den ekspederede justitsminister Ninn-Hansen – efter sigende – blidt og behageligt ind til evig hvile under tavshedens tunge tæppe.

**Indlæg af dr.med. Johannes Clemmensen i Jyllands-Posten
den 2. april 1989 (ekstraktafskrift)**

Kristeligt Dagblad har om indvandring og flygtninge bl.a. oplyst: »De 5.839 nye sidste år omfatter også de familiesammenføringer, som i dele af den offentlige debat fremstilles, som om danskerne i løbet af en generation eller højst to vil være i mindretal i Danmark.«

De rigtige tal er: Ud over de omtalte 5.889 behandlede Direktoratet for Udlændinge i 1988 desuden 6.996 sager om familiesammenføringer, hvoraf kun ca. 1.200 vedrørte flygtninge. De øvrige optog altså pladsen for dem. For

1987 var tallet et lignende. Og når tamiler »flygter« til Danmark, svarer dette til, om velhavende danske flygtninge i 1943 havde foretrukket Indien med rejsen betalt for pårørende fremfor Sverige – hvor nu de fremmede ifølge Danmarks Radio allerede har så megen magt, at der behandles et forslag om forbud mod at modarbejde indvandring, f.eks. med foreninger. Flygtninge? – eller fortroppen af historiens største folkepres imod Europa?

**Indlæg af Ib Hoffmeister i Berlingske Tidende
den 29. marts 1989 (ekstraktafskrift)**

Udenlandske statsborgere udgjorde 2,7 pct. af befolkningen pr. 1. januar 1988. Siden er der indtil 1. januar 1989 nettoindvandret 7.795 udenlandske statsborgere, men samtidig er der nettoudvandret 7.288 danske statsborgere. Der er således sket en ændring af forholdet mellem danske og udenlandske statsborgere på 15.083.

Af Nyt fra Danmarks Statistik nr. 53 af 23. februar 1989 fremgår, at der i året 1988 var en nettoindvandring fra følgende lande:

Afrika	537 personer
Syd- og Mellemamerika ...	265 personer
Asien	4.509 personer
Oceanien	18 personer
Jugoslavien	369 personer
Tyrkiet	1.304 personer
<hr/>	
I alt	7.002 personer

De resterende ca. 790 personer vedrører indvandring fra Norden og EF-lande. Direktoratet for Udlændinges beretning for 1988 oplyser: »Antallet af indrejste asylansøgere har som tidligere nævnt i 1988 vist en stigning i forhold til 1987 på mere end 70 pct. Det samlede antal indrejste i 1988 udgjorde 4.668 personer. Antal-

let af asylansøgere, der har indgivet ansøgning fra udlandet, udgjorde 6.641 svarende til en stigning på 35 pct. i forhold til året før. Det samlede antal asylansøgninger, der i 1988 er modtaget af Direktoratet for Udlændinge, var således ca. 11.300. Dette er det største antal asylansøgninger, som Direktoratet nogensinde har modtaget til behandling i et enkelt år.«

Af beretningen fremgår det endvidere, at det samlede antal familiesammenføringstilladelser i 1988 kan opgøres således:

Ægtefæller og samleverne	4.809
Mindreårige børn	1.862
Forældre	325
<hr/>	
I alt	6.996

Disse tal svarer nogenlunde til tallene for 1987.

Om asylansøgere, der ankommer til lufthavnen i Kastrup med fly, oplyses i beretningen: I alt er der ankommet 2.110 asylansøgere uden pas/visum. Af disse er 289 blevet afvist. Det er således mindre end 15 pct. af de asylansøgere, der forsøger at indrejse i Kastrup uden fornøden pas/visum, der bliver afvist.

§ 4 i socialbistandsloven**(Lovbekendtgørelse nr. 171 af 25. marts 1987)**

§ 4. Bliver der behov for vedvarende hjælp til forsørgelse af en person, der ikke har dansk indfødsret eller ret til hjælp i medfør af § 3, afgør socialministeren eller den myndighed, ministeren giver bemyndigelse hertil, om pågældende skal hjemsendes.

Stk. 2. Der kan dog ikke træffes beslutning om hjemsendelse af udlændinge, der bor her i

landet med henblik på varigt ophold, og som lovligt har boet her i mere end de sidste 2 år.

(Den nævnte § 3 lyder sådan: »§ 3. Der kan ved aftale med andre stater eller internationale organisationer gives personer, der ikke har dansk indfødsret, ret til vedvarende hjælp til forsørgelse under ophold her i landet.«)

**Indlæg af socialminister Aase Olesen i Jyllands-Posten den 11. november 1988:
Flygtningene får 920 mio. kr. i kontanthjælp**

Gerda Schultz, Nærum, kommenterede 25. oktober min artikel 21/10, bragt under overskriften »Større kontanthjælpsudgift skyldes ikke flygtningene«.

Jeg nævnte, at udgiften til kontanthjælp til flygtninge i 1988 nu skønnes 36 mio. kr. lavere, end da man lavede finansloven. Gerda Schultz har naturligvis ret i, at blot man fra begyndelsen skønner højt nok, kan man altid senere få et fald i skønnet. Det er nu ikke på den måde, Socialministeriet prøver at producere positive nyheder. Der var tale om et realistisk skøn.

6.300 under integration

Gerda Schultz spørger om, hvor mange af de flygtninge, der er indrejst i Danmark siden 1983, der er på bistandshjælp, enten fordi de er uden arbejde eller er under uddannelse.

I det første 1½ år af en flygtnings ophold i Danmark modtager flygtningen integrationsbistand i Dansk Flygtningehjælp. Hjælp til forsørgelse ydes efter bistandslovens regler. Pr. juni måned i år var der i alt ca. 6.300 flygtninge, voksne som børn, under integration i flygtningehjælpen.

Under den nuværende beskæftigelsessituation er det desværre yderst få flygtninge, der opnår arbejde inden for den 18 måneders integrationsperiode.

Efter integrationen overgår flygtningene til det kommunale ansvarsområde. I juni måned i år er der optalt ca. 8.300 flygtningefamilier, der

modtager kontanthjælp fra kommunerne, og som er omfattet af bestemmelsen om, at staten refunderer kommunernes udgifter til flygtninge i 6½ år.

I årene 1982-86, hvor langt størsteparten af disse flygtninge er kommet til Danmark, fik 16.500 flygtninge opholdstilladelse. Hvis antal familier på kontanthjælp skal sammenholdes med tallet for flygtninge, skal dette tal korrigeres noget ned, fordi der indgår nogle ægtepar med børn – og fordi en del flygtninge rejser ud af landet igen.

Registerloven begrænser

I denne forbindelse kunne man godt ønske sig bedre muligheder for at belyse spørgsmålet statistisk – men registerloven sætter her nogle begrænsninger. Der er ingen tvivl om, at flygtninge har sværere ved at vinde indpas på arbejdsmarkedet end mange andre, og at det har særlig betydning i en tid med ledighed. Hvis vi igen fik fuld beskæftigelse, ville enhver snak om antallet af flygtninge på bistandshjælp forsvinde.

I 1987 udgjorde udgifterne til kontanthjælp til flygtninge i den første 1½ års periode ca. 860 mio. kr. For indeværende år skønnes beløbet at blive 920 mio. kr.

Til sammenligning kan tilføjes, at statens og kommunernes samlede udgifter til forbigående kontanthjælp og hjælp til uddannelse herudover udgjorde godt 5,3 mia. kr. i 1987.